

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, błędnej oceny odnośnych okoliczności faktycznych i niewłaściwego uzasadnienia postanowienia, w którym stwierdził, że wnoszące odwołanie nie należą do zamkniętego kręgu przedsiębiorstw działających w sektorze mieszkalnictwa socjalnego. Czysto teoretyczna możliwość, że określona grupa beneficjentów środka pomocowego zostanie w przyszłości rozszerzona nie wystarcza, aby nie uznać jej za grupę zamkniętą. Ponadto istniejące przedsiębiorstwa mieszkalnictwa socjalnego stanowią grupę zamkniętą, zważywszy że decyzja dotyczy ich w stopniu poważniejszym niż hipotetycznego podmiotu, który po jej wydaniu uzyskałby status przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie mieszkalnictwa socjalnego.
- 3) W ramach zarzutu trzeciego wnoszące odwołanie kwestionują ocenę Sądu, zgodnie z którą nie miały one interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności decyzji w odniesieniu do programu pomocy N 642/2009. Sąd niewłaściwie zastosował prawo Unii, dokonał błędnej oceny odnośnych okoliczności faktycznych i niewłaściwie uzasadnił swoje postanowienie.

(¹) Decyzja Komisji C(2009) 9963 wersja ostateczna z dnia 15 grudnia 2009 r. dotycząca programów pomocy E 2/2005 i N 642/2009 — Niderlandy — Pomoc istniejąca i pomoc specjalna na projekty dla spółek mieszkalnictwa socjalnego

**Odwołanie od postanowienia Sadu (siódma izba)
wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie
T-202/10 Stichting Woonlinie i in. przeciwko Komisji,
wniesione w dniu 9 marca 2012 r. przez Stichting
Woonlinie i in.**

(Sprawa C-133/12 P)

(2012/C 138/13)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszące odwołanie: Stichting Woonlinie, Stichting Allee Wonen, Woningstichting Volksbelang, Stichting WoonInvest, Stichting Woonstede (przedstawiciele: adwokaci P. Glazener i E. Henny oraz prof. L. Hancher)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości lub w części postanowienia [Sądu (siódma izba) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-203/10] zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu
- przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpatrzenia, zgodnie z orzeczeniem Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, błędnej oceny odnośnych okoliczności faktycznych i niewłaściwego uzasadnienia postanowienia, ograniczonego do uznania wnoszących odwołanie za potencjalnych beneficjentów środków pomocowych, które zostały zaakceptowane przez Komisję. Sąd nie wziął pod uwagę, że zanim została wydana decyzja (¹) [C(2009) 9963 def.], wnoszące odwołanie korzystały z istniejących środków pomocy, które w wyniku decyzji musiały zostać zmienione. Wobec tego wnoszące odwołanie nie są jedynie potencjalnymi beneficjentami zmienionych środków pomocowych, lecz również rzeczywistymi beneficjentami istniejących środków pomocowych. Zaskarżona decyzja dotyczy ich zatem indywidualnie jako występujących w tym drugim charakterze.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, błędnej oceny odnośnych okoliczności faktycznych i niewłaściwego uzasadnienia postanowienia, w którym stwierdził, że wnoszące odwołanie nie należą do zamkniętego kręgu przedsiębiorstw działających w sektorze mieszkalnictwa socjalnego. Czysto teoretyczna możliwość, że określona grupa beneficjentów środka pomocowego zostanie w przyszłości rozszerzona nie wystarcza, aby nie uznać jej za grupę zamkniętą. Ponadto istniejące przedsiębiorstwa mieszkalnictwa socjalnego stanowią grupę zamkniętą, zważywszy że decyzja dotyczy ich w stopniu poważniejszym niż hipotetycznego podmiotu, który po jej wydaniu uzyskałby status przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie mieszkalnictwa socjalnego.

(¹) Decyzja Komisji C(2009) 9963 wersja ostateczna z dnia 15 grudnia 2009 r. dotycząca programów pomocy E 2/2005 i N 642/2009 — Niderlandy — Pomoc istniejąca i pomoc specjalna na projekty dla spółek mieszkalnictwa socjalnego

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w
dniu 12 marca 2012 r. — Corpul Național al Polițiștilor
— Biroul Executiv Central (w imieniu i w interesie
swych członków — urzędników publicznych mających
szczególny status — funkcjonariuszy policji wchodzących
w skład IPJ w Tulcea przeciwko Ministerul Administrației
și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române,
Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea**

(Sprawa C-134/12)

(2012/C 138/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central (w imieniu i w interesie swych członków — urzędników publicznych mających szczególny status — funkcjonariuszy policji wchodzących w skład IPJ w Tulcea)

Strona pozwana: Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 1, art. 20 i art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zmniejszeniu wynagrodzeń takiemu jak dokonane przez państwo rumuńskie w ustawie nr 118/2010 i w ustawie nr 285/2010?
- 2) Czy wykładni art. 15 akapit trzeci europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka, zgodnie z którym rząd rumuński miał obowiązek zgłosić sekretarzowi generalnemu Rady Europy swój zamiar przyjęcia środków zmniejszających wynagrodzenia i wskazać okres, w jakim przewidziano ich stosowanie należy dokonywać w ten sposób, że powoduje on nieważność ustawy nr 118/2010 i ustawy nr 285/2010?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2012 r. w sprawie T-407/09 Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH przeciwko Komisji Europejskiej wniesione w dniu 26 marca 2012 r. przez Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH

(Sprawa C-145/12 P)

(2012/C 138/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH (przedstawiciel: adwokaci M. Núñez-Müller i J. Dammann de Chaptou)

Druga strona postępowania: Europäische Kommission, Bavaria Immobilien Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. Objekte Neubrandenburg KG, Bavaria Immobilien Trading GmbH & Co. Immobilien Leasing Objekt Neubrandenburg KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene w całości zaskarżonego postanowienia;

— ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. (D/53320), a w każdym razie ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności skargi w sprawie T-407/09;

posiłkowo:

stwierdzenie, że naruszając swoje obowiązki wynikające z art. 108 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 659/1999, Komisja zaniechała wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.

— obciążenie Komisji i popierających ją interwenientów zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-407/09.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciw postanowieniu Sądu z dnia 9 stycznia 2012 r. w sprawie T-407/09, którym odrzucił jako niedopuszczalną skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, zawartej jakoby w piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r., w którym stwierdza się, że niektóre umowy zawarte przez skarżącą, dotyczące sprzedaży mieszkań w ramach prywatyzacji mieszkań komunalnych w Neubrandenburg, nie są objęte zakresem zastosowania art. 87 ust. 1 WE, oraz o stwierdzenie bezczynności Komisji w rozumieniu art. 232 WE, gdyż nie zajęła stanowiska co do tych umów na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wnosząca odwołanie opiera je zasadniczo na czterech zarzutach:

Po pierwsze, zaskarżone postanowienie narusza art. 263 akapit czwarty TFUE, gdyż Sąd błędnie zakłada, że pismo Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. stanowi decyzję niezaskarżalną w rozumieniu tego postanowienia. Sąd dokonał wykładni tego pisma tylko na podstawie jego brzmienia. Zgodnie z zasadami ukształtowanymi w utrwalonym orzecznictwie Sąd powinien był jednak uwzględnić istotę pisma, zamiar Komisji zrealizowany za jego pomocą oraz kontekst, w którym zostało sporządzone.

Po drugie, zaskarżone postanowienie narusza zasadę zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w prawie Unii. Sąd uzasadnił niezaskarżalność pisma Komisji z dnia 29 lipca 2009 r. zasadniczo tym, że Komisja określiła w nim ocenę w świetle przepisów o pomocy państwa jako „tymczasową”. Gdyby Komisja mogła uczynić ocenę ostateczną pod względem prawnym jedynie przez to środkiem nieposiadającym skutków prawnych, że werbalnie określiłaby swoją ocenę jako „tymczasową”, wydanie zaskarżalnej decyzji leżałoby w zakresie jej swobodnego uznania. Skuteczna ochrona sądowa praw indywidualnych nie byłaby wtedy możliwa.